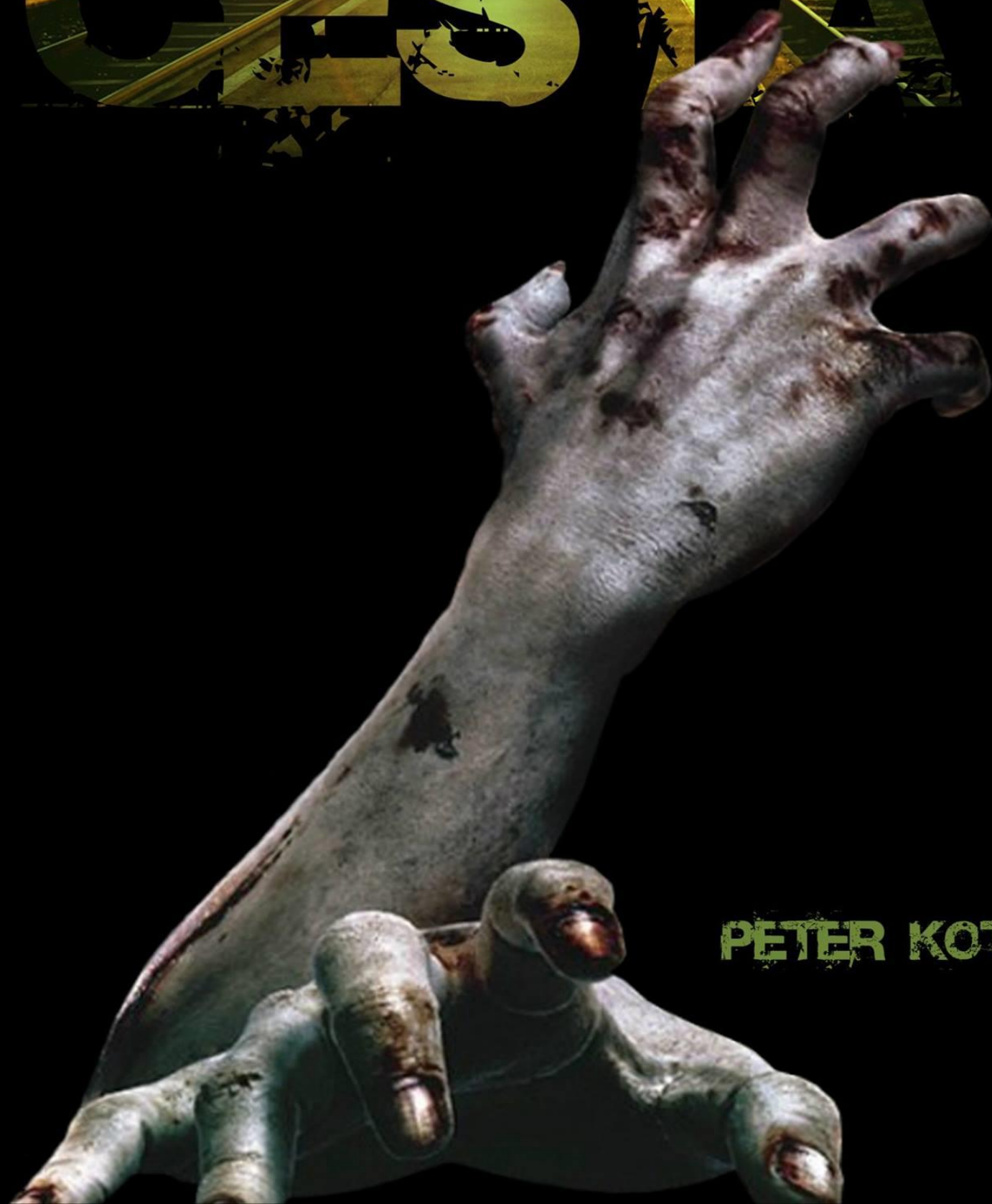

WORLD OF ZOMBIES

PETER KOTIK

Peter Kotik

Mrtva cesta

2016

Autorské práva

EKNIHU napísal © [Peter Kotik](#), MMXVI;

Obálka: © [Peter Kotik](#), MMXV;

Vydavateľ elektronickej knihy: © [Elist](#);

e-knihu zostavil: [Peter Hoferek](#).

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-972330-8-2

Prvá kapitola: Začiatok konca

Krásny slnečný deň prebúdza Alexa z postele, v ktorej sladko spal. Pozrel na hodinky a tie ukazovali 10:40.

Po polhodinovom prebúdzaní si to namieril do kuchyne, kde si pripravil kávu s mliekom. Sadol si na balkónovú terasu a užíval si to krásne počasie, ktoré bolo vonku.

„Nie je nič lepšie ako mať voľno v práci,“ povie si v duchu a usmeje sa.

Alex pracuje v nemocnici ako vodič sanitky. Svoju prácu berie veľmi vážne a vždy, keď má pohotovosť, nezaváha ani na sekundu.

Alexovi zvoní služobný mobil.

„Počúvam,“ povie.

„Prajem pekný deň pán Molnár. Prepáčte, že vás obťažujeme, ale potrebujeme vás v práci,“ povie ženský hlas v telefóne.

„V poriadku,“ odpovie Alex.

Rýchlo natiahol na seba rifle a záchranárske tričko, pretože nebol čas a utekal do nemocnice.

Alex býva pri nemocnici, takže do práce nikdy nemešká, a preto tunajší pracovníci vedia, že sa naňho dá spoľahnúť.

Keď dorazil do nemocnice, všimol si, že pred vchodom, kde je zaparkovaná sanitka, je veľa krvi. Otvoril hlavný vchod do nemocnice a razom ho omráčil pohľad na nemocničnú halu.

Bola plná ľudí, doktorov a zdravotných sestier, ktorí nevedeli, čo skôr. Alex v chaose zbadal svojho známeho kamaráta, ktorý je doktor a utekal za ním.

„Filip čo sa deje? Prečo je tu toľko ľudí?“, opýtal sa ho.

„ V Bratislave majú plné nemocnice, a preto k nám posielajú pacientov,“ odpovedal Filip.

„Je na to dôvod?“ nechápavo sa pýtal Alex.

Filip na chvíľu zaváhal, no potom odvetil: „Nie je teraz čas! Zoberieš tých ľudí, ktorí sedia pri nápojovom automate a odvezieš ich do Šace.

Alex bez ďalších slov podišiel ku skupinke ľudí a požiadal ich, aby ho nasledovali.

Prišli ku sanitke a bez paniky do nej nasadli. Sanitka vyšla z garáže a nasledovalo prudké zabrzdzenie. Pred sanitkou stál muž, ktorý mal oči podliate krvou, tvár mal posiatu žilami. Krv mu tiekla z úst a tiež z nosa. Muž sa vrhol na sanitku a snažil sa dostať dnu. Alex chcel vystúpiť a požiadať muža, aby prestal búchať. No vtom jeden z pasažierov skríkol: „**Neotvárajte tie dvere!**“

Alex sa pozrel na muža sediaceho v sanitke a zmätene spustil: „Čo sa to deje?“

Žena sediaci vedľa muža stihla odpovedať skôr: „Vraj ide o zvláštny druh chrípky.“ Alex hlbokým pohľadom pozrel na chorého muža a potom povedal: „Držte sa,“ a dupol na plyn.

Skupinku, ktorú Alex prevážal v sanitke, tvorilo 5 ľudí.

Chlapík menom Adrián, žena Linda a jej dcéra Hannah, mladík Adam a staršia pani Klára.

Cestou do Šace bolo ticho ako v hrobe. Nikto ani necekol. Až na Adriána, ktorý to ticho prerušil.

„Môžeme vedieť, kam to ideme?“ opýtal sa agresívne.

Alex reagoval pokojne: „Dostal som príkaz prepraviť vás do nemocničného strediska v Šaci.“

„Stále nás len prevážajú ako nejakú hydinu!“ reagovala podráždene pani Klára.

„Prepáčte, ale ja vôbec netuším, čo sa to deje,“ odpovedal Alex. Vo vzduchu bolo cítiť blížiacu sa hádku, no atmosféru narušilo zastavenie sanitky.

„Prečo sme zastavili?“ opýtala sa Hannah, no skôr ako stihol Alex odpovedať, to všetci zbadali na vlastné oči.

Na ceste boli bariéry, pri ktorých stáli policajti. Alex povedal ľuďom, aby ostali v sanitke. Vystúpil.

„Okamžite otočte vozidlo a vráťte sa späť!“ rozkazom reagoval policajt.

Alex pohotovo reagoval: „Som z košickej novej nemocnice. Mám v sanitke piatich ľudí, ktorých musím odvieť do nemocnice v Šaci!“

Policajt pozrel na kolegu a povedal: „Je mi to ľúto, ale tam sa nedostanete.“

Podráždený Adrián vybehol na policajta: „A to už prečo?!“

Alex nechápavo pozrel za seba a celá skupinka bola vonku zo sanitky.

„Mali ste ostať v sanitke!“ skríkol Alex, no nikto ho nepočúval.

Druhý policajt odpovedal: „Na celú Šacu je uvalená karanténa.“

Všetci ostali stáť ako obarení.

„Ako to myslíte karanténa?“ No skôr, ako stihol niekto reagovať, začala Hannah kričať na celé hrdlo! Všetci sa pozreli na ňu a ona so strachom ukázala na Kláru. Oči jej začali krváčať a nos taktiež. Vtom Alex zakričal: „Všetci okamžite do auta!“ Následne Klára zaútočila na jedného z policajtov. Linda, Hannah, Adrián a Adam nasadli do sanitky, len Alex ostal vonku.

„Vy ste nepočuli, čo som povedal?“ kričal na policajta. Ten sa po chvíľke spamätal a nastúpil do sanitky. Alex otočil vozidlo a namieril to naspäť do Košíc. V sanitke vznikla panika. No skôr, ako sa ju Alex pokúsil zmierniť, nastal tvrdý náraz.

V okamihu sa Alex ocitol v pohodlí svojho domova. Pred sebou mal pivo a zapnutý televízor. Niekto si k nemu sadal. Bola to jeho priateľka Rebeka.

Pozreli sa na seba. Na stole sa razom objavila bonboniéra a poháre, v ktorých bolo naliate šampanské. Rebeka sa natiahla po pohár a odpila si z neho. Dala mu tým najavo, aby spravil to isté. Alex si zobral pohár a keď sa pozrel na Rebeku, pohár mu z ruky vypadol. Rebeka mala oči i nos od krvi a z úst jej visel kus odtrhnutej kože.

V okamihu, keď naňho zaútočila Rebeka, sa strhol. Zistil, že to všetko čo sa práve udialo, bol len sen a uvedomil si, že sa nachádza v prevrátenej sanitke. Keď sa snažil postaviť sa, tupá bolesť hlavy ho posadila naspäť. Poobzeral sa po sanitke, no niečo sa mu nepozdávalo. Hoci sanitka bola prevrátená na pravý bok, bol v nej poriadok. Nič nebolo rozhádzané. Okolo hlavy mal obvaz a na ústach mal rúško.

Vtom sa zadné dvere pootvorili a v nich stála Linda: „Vitaj späť,“ povedala. Linda pomohla Alexovi von zo sanitky. Sanitka sa prevrátila do poľa. Potom z nej spravila skupinka provizórne prístrešie. Všetci mali rúška okolo krku, čo naznačovalo, že bol Alex nejakú dobu

v bezvedomí. „Ako sa cítiš?“ spýtal sa Adam. „Hrozne ma bolí hlava,“ odpovedal Alex.

„Ako dlho som bol mimo?“ opýtal sa.

„Niečo vyše týždňa,“ povedal policajt, „treba poďakovať Linde, ona sa celú tú dobu o teba starala.“ Alex pozrel na Lindu a pohľadom sa jej poďakoval. Alexov pohľad sa zameril na cestu a na nej bolo vidieť zdemolované auto, ktoré do nich vrazilo. „Snažila som sa mu pomôcť, ale keď sme ho vytiahli z auta, už bolo neskoro,“ odpovedala Linda skôr, ako sa stihol opýtať Alex.

„Si lekárka alebo niečo podobné?“ spýtal sa jej. „Mám za sebou niekoľko zdravotných kurzov a vo voľnom čase som bola súčasťou podujatí, kde sme učili ľudí, ako podať prvú pomoc,“ vravela.

„Kde je tvoja dcéra?“ opýtal sa Alex. „Hannah šla hľadať zásoby, kým je ešte svetlo,“ reagovala Linda.

„Situácia v meste sa zhoršila,“ dodala.

„Za posledný týždeň sa toho toľko udialo,“ povedal Adrián.

„Mesto je vyľudnené a bez elektriny,“ dodal policajt, ktorého meno bolo Hugo. „Tá chrípka pokryla takmer celé mesto, teraz len čakáme, čo bude ďalej,“ vravela Linda. Konverzáciu narušil krik. Bola to Hannah, ktorá vybehla z lesa a kričala: „Dnu! Mama! Rýchlo!!!“ Všetci sa dali do pohotovosti, uhasili oheň a jeden po druhom nastupovali do sanitky. Dvere pevne zabezpečili, aby sa dnu nikto nedostal. „O čo ide?“ spýtal sa Alex, no nikto mu neodpovedal.

Namiesto toho sa opatrne pozrel cez malé okienko a vtedy to uvidel.

Z lesa vyšlo veľa ľudí, ktorí sa pohybovali veľmi krčovito. Boli špinaví od krvi a ich pokožku pokrývala bledá farba. Alex so strachom v očiach zakryl okienko kusom látky, ktorú našiel vedľa seba. Netrvalo mu dlho než pochopil, čo spravila s človekom tá chrípka.

Mal len jednu otázku: „Ako sa to prenáša?“

„Pokiaľ vieme, tak krvou, ale môže sa to preniesť aj vzduchom,“ odpovedala Hannah, „preto nosíme rúška,“ dodala.

„Hannah, ako je na tom mesto?“ opýtala sa jej Linda. „Bola som síce iba na okraji mesta, no môžem povedať, že je to čoraz horšie,“ povedala, no v jej hlase bolo počuť veľký strach.

„A čo jedlo?“ opýtal sa Hugo. Hana reagovala rovnako: „Museli by sme ísť trochu hlbšie do mesta, aby sme niečo zohnali. Aspoň na pár týždňov,“ povedala.

„Ticho!“ Všetci spozorneli a upriamili svoj pohľad na Adama, ktorý im naznačoval nebezpečenstvo.

Nakazení práve prechádzali okolo tábora, kde skupina prežívala. Boli ich desiatky.

Zvuk, ktorý vydávajú títo nakazení, sa dá prirovnať k astmatickému záchvatu.

„Sú mŕtvi?“ premýšľal nahlas Alex, „tak prečo chodia?“

„Nie sme si istí, či sú mŕtvi“, šepkal Adrián.

„Ak by boli nažive, určite by sa takto nesprávali,“ vrael.

Všetci sa zamysleli a potom Linda vážnym tónom začala: „Bledá koža, výrazný úbytok telesnej hmotnosti, bezvýrazný pohľad. Možno má

Alex pravdu. A pokiaľ bude táto teória správna, tak sa musíme od nich držať čo najďalej,“ dodala.

Prešlo pár hodín, kým sa skupina nakazených dostala dostatočne ďaleko, aby mohli ostatní bezpečne vyliezť z vraku sanitky.

Keď všetci vyliezli zo sanitky, zbadali tú spúšť, čo po sebe zanechali.

Nastal večer, všade naokolo bolo počuť cvrlikanie cvrčkov.

V diaľke bolo vidieť len malé žlté svetielko, kde skupinka sedela pri malom ohníku, ktorý pomaličky horel.

Adam opatrne prikladal do pahreby drevo, zatiaľ čo ostatní len ticho sedeli a zamyslene sa pozerali na oheň.

Ticho, ktoré zavládlo v tábore, narušil Alex.

„Takže ak tomu rozumiem správne, behom jedného týždňa tá chrípka, alebo ako to volať, položila na kolená celé mestá. Je to tak?“ Adam prikývol hlavou. „A nikto z vás sa nepokúsil komunikovať s mestom?“ opýtal sa Alex a pokračoval, „predsa musí existovať na túto situáciu vysvetlenie, a...a...moja priateľka...Rebeka...“ vraví zmätene Alex.

„Ak chceme odpovede, musíme sa vydať do mesta,“ vraví Adrián, „ale musíme si stanoviť plán a pravidlá.“

V očiach každého z nich sa dal vyčítať stúpajúci strach a adrenalín.

Nasledujúce ráno sa všetci zbalili a vydali sa na cestu do mesta.